

UJVIDÉKI HIRLAP

AZ UJVIDÉKI NEMZETI MUNKAPÁRT HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön és vasárnap

Előfizetési ára:

egész évre - - - - - 10 K
fél évre - - - - - 5 "

Egyes szám ára 10 fillér.

Felelős szerkesztő: Kardos Miksa.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Thököly I.-u.
5. I. e. hová a lap szellemi és anyagi ügyeire
való mindennemű megkeresés intézendő.

Telefon 137.

I. évfolyam.

Ujvidék, csütörtök 1910. december 8.

70. szám.

A drágaság általános okai.

A gazdasági élet hajdan ijesztő rémét: az éhséget a céltudatos modern gazdasági politika a konszolidált társadalomból — mondhatjuk — örökre száműzte. Alig 5 évtizeddel ezelőtt; 1847-ben a fejletlen közgazdasági viszonyok között élt Írországban csaknem 1 millió ember pusztult el éhhalállal. És minél korábbi időkbe tekintünk vissza és minél rendezetlenebb gazdasági állapotok között élő népek történetét lapozgatjuk, annál vehemensebb pusztulás képei tárulnak szemünk elé, melyeknek oka a — kisebb-nagyobb körre kiterjedő — rossz termés okozta éhség.

Manapság a művelt államokban az éhség veszélye megszűnt. Megszűntette a fejlett közlekedés és kereskedelem, mely a rossz termés okozta inséget nagy területen osztja el s így elviselhetően mérsékli azáltal, hogy az inséges területeket a tulprodukción mutató vidékek *főlösléggel* ellátja, még akkor is, ha e vidékek igen távolfekvők. (Bécsbe argentiniai húst szállítanak). De elejét veszik az inségnek azok a törekvések is, melyek az utolsó évtizedekben csaknem általánosak s amelyek minél nagyobb területeket igyekeznek eke alá hajtani. Az élelmiszerek abszolút hiánya tehát manap már nem következhetik be, de cikkek szükségesnél kisebb mennyisége a forgalomban gyakran tapasztalható, ami a drágaságban nyilvánul.

A drágaságot két szempontból vizsgálhatjuk: vizsgálhatjuk intenzitása és kiterjedtsége szempontjából. A drágaság intenzitása (nagysága, erőssége) függ a piacra kerülő és a szükséges mennyiség viszonyától. Minél kisebb mennyiség kerül a piacra és minél jobban keresett az illető cikk, annál intenzívebb lesz a drágaság. De függ az intenzitás attól is, hogy a cikk minő szükségletet elégít ki. Az élelmi cikkek hiánya a legintenzívebb drágaságot okozhatja, a kultúr-szükségletek hiányával beálló drágaság már elviselhetőbb, mert igényeinket redukálhatjuk, a luxuscikkek drágasága a legmérsékeltőbb, mert áruk csak bizonyos magasságig emelkedhetik; ha azon túl megy, lemondunk róluk. (Triviálisan kifejezve: *enni* kell, de *automobilon járni* nem muszáj!)

A kiterjedés szempontját válasszuk ketté, beszélhetünk lokális és világ-

drágaságról és beszélhetünk némely árucikkre kiterjedő és általános drágaságról. Ha a drágaság részleges, akár a területi kiterjedést, akár a drágaságtól sújtott árucikkek számát tekintve, ennek lokális és sajátos okai vannak. Ezekre e rövid néhány sorban ne terjeszkedjünk ki; a napi sajtó ez okokat bőven tárgyalja, mert épen — sajnos — aktuálisak. De tegyük vizsgálat tárgyává azt, hogy a napjainkban statisztikailag ténylegesen megállapítható általános világdraugaság minek tulajdonítható.

Három nyomós okot nevez meg a közgazdaság tudománya.

Itt első a roppant mérvben emelkedő kereslet, amellyel a termelés, tehát a kínálat nem tud lépést tartani. A nagyobbodó kereslet egyrészt a szaporodásban, másrészt az emelkedő jóléti magyarázatát.

Nézzünk szembe először a szaporodással. Malthus, angol közgazda tanai szerint a népesség szaporodási tendenciája geometriai haladványban nő, míg a megélhetési eszközök csak számtani haladványban szaporodnak. Ez azt jelenti, hogy ha pl. egy család szaporodása nemzedékről-nemzedékre ilyen *számarányokban* nő: 2, 4, 8, 16, 32 . . . a megélhetési eszközei csak 2, 4, 6, 8, 10 . . . arányban szaporodnak. A természetes szaporodás tehát gyorsabb, mint az életszükségletek kielégítésére alkalmas javak termelés növekedése. Épen azért Malthus szükségesnek — gazdasági szükségnek — hirdette a szaporodás mesterséges korlátozását. Ha Malthus törvénye számszerint nem is áll, annyi mindenestre tény, hogy a természetes szaporodás gyorsabb a termelés növekedésnél. Az ebből eredő veszély ellen azonban beláthatatlan ideig biztosítva vagyunk a tengeren túli parlagon heverő földek tömegtelen mennyisége által.

Ami a közjólétet illeti, az komolyan mérlegelendő a világdraugaság megítélésénél. A bérvizonyok a legtöbb országban (nálunk is némely foglalkozási ágban) igen megjavultak; igen sok cikk ennek folytán olyan hatalmas új vevőkörré tett szert, hogy a kínálat a kereslet mögött messze elmaradt s így drágaság jött létre. Vannak nálunk is ipari munkások, akik napi 9–10 koronát keresnek. De még a kisebb jövedelműek is jobban élnek, mint hajdan,

amihez természetesen joguk van, hiszen minden dolgozó embernek joga emberi módon élni s ha e helyen szó esik erről, ez pusztán tárgyilagos megállapítása annak, hogy a szélesebb körben örvedetesen terjedő jólét az árak emelkedését eredményezi.

A második ok az elsővel összefügg. Hogy azonban ezzel foglalkozhassunk, meg kell ismerkednünk egy érdekes közgazdasági törvénnyel, mely Ricardótól (angol közgazda) ered.

A megművelt föld termést hoz. A termés értékének fedeznie kell: 1., a *földjáraadékat*, (a föld után járó jövedelem, pl. bérletnél a bérösszeg), 2., a *tőkekamatot* (gazdasági berendezések amortizációja, vetőmag értéke, stb. . .) 3. *munkabért*, (akár fogadott munkás bére, akár magának a tulajdonos-művelőnek munkája után járó díj, melyet azonban a gyakorlatban nem szokás munkabérnek tekinteni.) Ha a termés értékéből marad még valami e három tétel levonása után, akkor ez a valami a haszon. (Haszon a bérlő jövedelme; a kisgazda jövedelme, aki maga műveli földjét, a haszon és a munkabér). Földet művelni csak akkor érdemes, ha a termelés költségei: földjáraadék, tőkekamat, munkabér megtérülnek és még fölösleg, értéktöbblet is mutatkozik. A földműves esetleg olyan termelékenységi föld megművelésére is hajlandó, amely csak a termelés költségeit téríti meg, ha megelégszik a munkabérrel és hasznot nem vár. Magától értetődik, hogy vannak földek, melyek termelékenysége olyan kicsiny, hogy adott körülmények között még a termelés költségeit sem térítik meg. Ezek megművelés nélkül hevernek. A népesség szaporodásával emelkedik az élelmickek ára, a mezőgazdasági termékek magasabb áron értékesíthetők s e magasabb érték már fedezi a kevésbbé termékeny földek megművelési költségeit is: a kevésbbé termékeny földeket is a művelés körébe vonják. Vagyis idővel a *művelés határa* kiterjed.

Ezek után a második okot abban állapítjuk meg, hogy a nagyobb kereslet folytán szükségessé vált a művelési határ kiterjesztése, ami csak a magasabb termelési költségek megtérítésével lehetséges, a drágább előállítás pedig a fogyasztók fedezik az élelmickek drágább megvásárlása által.

BOGDÁNY

és TÁRSA

Budapest, VI. Dálnok-u. 12.

Saját házban. Telefon 988.

UJVIDÉK.

II. Rákóczi Ferenc-ut 66. sz.

TELEFON 219.

Központi fűtés, szellőztetés, vízvezeték, csatornázás és világítási berendező vállalat.

